

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **K. I.**, zast. Mgr. Radimem Strnadem, advokátem, se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 3. 2017, č. j. MV-44765-4/SO-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. 2. 2019, č. j. 31 A 101/2017 - 50,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 22. 2. 2019, č. j. 31 A 101/2017 - 50, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 17. 3. 2017, č. j. MV-44765-4/SO-2016, a usnesení Ministerstva vnitra ze dne 2. 2. 2016, č. j. OAM-6726-7/DP-2015, **se zrušují** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- III. V řízeních o kasační stížnosti a o žalobě proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 17. 3. 2017, č. j. MV-44765-4/SO-2016, je žalovaná **povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 25.456 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Radima Strnada.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Ministerstvo vnitra usnesením ze dne 2. 2. 2016, č. j. OAM-6726-7/DP-2015, podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 17. 12. 2015 (dále jen „zákon o pobytu

cizinců“), zastavilo řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu uděleného za účelem podnikání, neboť žalobce tuto žádost podal v době, kdy k tomu nebyl oprávněn.

[2] V odůvodnění tohoto usnesení prvoinstanční orgán uvedl, že účastník řízení byl povinen podat žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu nejdříve 90 dnů a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti dosavadního povolení, která byla stanovena do 28. 2. 2015. Poslední den této lhůty připadl na pondělí 16. 2. 2015, avšak žádost byla podána prostřednictvím zástupce účastníka řízení až dne 24. 2. 2015, tedy po uplynutí lhůty uvedené v § 47 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců a v době, kdy k jejímu podání již nebyl účastník řízení oprávněn.

[3] Dále správní orgán prvního stupně uvedl, že účastník řízení si byl opožděného podání žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vědom a současně s ní podle § 41 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), požádal také o prominutí zmeškání lhůty pro její podání a současně o přiznání odkladného účinku této žádosti. Toto podání odůvodnil tím, že dne 10. 2. 2015 onemocněl chřipkou a při vysokých horečkách nebyl schopen cesty do České republiky. Nemoc trvala až do 19. 2. 2015, po jejím skončení ihned přicestoval do České republiky a prostřednictvím svého zástupce podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Uvedené onemocnění, které bylo doloženo potvrzením lékaře, je podle účastníka řízení překážkou na jeho vůli nezávislou, kterou nemohl žádným způsobem ovlivnit a pro niž nemohl žádost podat v zákonem předpokládané lhůtě.

[4] Prvoinstanční orgán dospěl k závěru, že použití § 41 správního řádu je vyloučeno, neboť ustanovení § 47 odst. 1 věty druhé zákona o pobytu cizinců obsahuje speciální úpravu, podle níž jestliže podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu ve stanovené lhůtě zabránil důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po zániku těchto důvodů; vízum se do doby zániku tohoto oprávnění považuje za platné. Účastníkem řízení předložené potvrzení, že byl v uvedeném období nemocný a léčil se ambulantně, přitom není možné podřadit pod důvody na jeho vůli nezávislé ve smyslu § 47 odst. 1 věty druhé zákona o pobytu cizinců. Žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu totiž není zapotřebí podávat u správního orgánu osobně jako je tomu při podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Proto lze žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podat i poštou nebo prostřednictvím datové schránky, což nakonec zástupce účastníka řízení dne 24. 2. 2015 učinil. Jelikož účastník řízení k podání žádosti zmocnil jinou osobu, věděl, že je možné ji podat jejím prostřednictvím. Dále si účastník řízení měl být vědom lhůt, které je při podání žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nutné dodržet, a to i vzhledem k délce pobytu na území České republiky a zkušenostem s podáváním žádostí u správního orgánu. Ambulantní léčba je prováděna bez vyčlenění klienta z původního prostředí. V případě účastníka řízení se tak nejednalo o hospitalizaci v nemocničním zařízení, kterou by snad bylo možné považovat za překážku znemožňující mu zaslat včas žádost prostřednictvím poštovní přepravy či zástupce. Účastník řízení se léčil v domácím prostředí s docházkou k lékaři, a proto neexistoval žádný důvod, který by mu znemožňoval včasné podání žádosti.

pokračování

[5] Podle závěru správního orgánu prvního stupně tedy zdravotní stav účastníka řízení nepředstavoval překážku na jeho vůli nezávislou, která by mu bránila podat žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ve lhůtě uvedené v § 47 odst. 1 větě první zákona o pobytu cizinců a odůvodňovala její opožděné podání. Za této situace byl dán důvod pro zastavení řízení o této žádosti uvedený v § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

[6] Žalovaná rozhodnutím ze dne 17. 3. 2017, č. j. MV-44765-4/SO-2016, podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítla odvolání a uvedené rozhodnutí prvoinstančního orgánu potvrdila. V odůvodnění rozhodnutí o odvolání žalovaná uvedla, že doložená lékařská zpráva nepotvrzuje neschopnost účastníka řízení podat v zákonné lhůtě žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Nemoc bezesporu patří mezi skutečnosti na vůli cizince nezávislé, avšak v případě účastníka řízení nebylo prokázáno, že onemocnění bylo skutečně natolik závažné, že nebyl schopen v průběhu tří měsíců podat uvedenou žádost. Během nemoci tak mohl účastník řízení učinit prostřednictvím zástupce či provozovatele poštovních služeb, čehož však v zákonem stanovené lhůtě nevyužil. Podle závěru žalované bylo proto prvoinstanční rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem.

[7] Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 22. 2. 2019, č. j. 31 A 101/2017 - 50, žalobu proti uvedenému rozhodnutí žalované zamítl.

[8] V odůvodnění rozsudku soud s odkazem na § 68 odst. 3 správního řádu uvedl, že rozhodnutí žalované netrpí vadou nepřezkoumatelnosti, neboť je z něho patrné, jakým způsobem a z jakých důvodů bylo rozhodnuto o odvolání žalobce a žalovaná se v něm rovněž dostatečným způsobem vypořádala se všemi uplatněnými námitkami.

[9] Dále je podle soudu nesporné, že nemoc je situace nezávislá na vůli cizince, avšak v tomto případě neupoutala žalobce na lůžko po celou dobu, kdy mohl podat žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Nejednalo se tak o situaci, kdy by se žalobce opravdu nemohl za žádných okolností dostavit, případně zavolat svému zástupci, aby žádost podal. Není sporu o tom, že ambulantní léčení je prováděno na základě případného docházení k lékaři, a nejedná se tak o případ, kdy by byla omezena možnost podání žádosti. V dané věci tak nebyla splněna druhá podmínka pro prominutí zmeškání lhůty spočívající v tom, že by důvody nezávislé na vůli cizince mu bránily v podání žádosti. Odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2014, č. j. 4 Azs 62/2014 - 31, není přílehlavý, neboť v této věci se jednalo o situaci, kdy byla žadatelka v pracovní neschopnosti a ve stanovené lhůtě podala žádost, avšak nikoli osobně, nýbrž prostřednictvím zástupce. V projednávané věci však žalobce předložil pouze potvrzení o ambulantní léčbě, žádost podal po uplynutí zákonné lhůty, a to skrze zástupce. Bylo přitom jen na žalobci, aby dodal podklady, které by jednoznačně potvrdily, že za žádných okolností nemohl podat žádost o prodloužení pobytového oprávnění z objektivních důvodů. Uvedená lhůta je navíc poměrně dlouhá, neboť trvá více než dva měsíce. Podání žádosti bylo v tomto případě možné i prostřednictvím zástupce, což žalobce po lhůtě k tomu určené učinil. Žalobce tedy mohl přijmout patřičná opatření k včasnému podání žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu.

[10] Dále soud zdůraznil, že řízení o povolení k dlouhodobému pobytu se zahajuje na žádost účastníka řízení, který je tak povinen správnímu orgánu tvrdit všechny skutečnosti významné pro rozhodnutí ve věci. Žalobce kromě potvrzení o ambulantní léčbě žádné další důkazy k objasnění skutkového stavu nenavrl a povinností správního orgánu nebylo opatřovat další podklady pro své rozhodnutí za situace, kdy sám žalobce dodal podklad, kterým podpořil svá tvrzení. Za této situace nevystaly o zjištěném skutkovém stavu žádné důvodné pochybnosti, což bylo doloženo podklady pro rozhodnutí shromážděnými v rámci správního spisu.

[11] Konečně soud uvedl, že podle § 37 odst. 3 správního řádu je třeba, aby správní orgán vyzval k doplnění či odstranění vad v případě, že podání nemá předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami. V tomto případě podání nemělo žádné vady, které by bylo nutné upravit. Správní orgán měl totiž k dispozici veškeré relevantní podklady a problém spočíval pouze v důkazních materiálech předložených žalobcem.

II. Obsah kasační stížnosti

[12] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost, kterou na výzvu Nejvyššího správního soudu doplnil. V doplnění kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že ji podává z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[13] Stěžovatel krajskému soudu vytkl, že nedostatečným přezkoumáním věci a nevypořádáním všech žalobních bodů fakticky aproboval nezákonná a nepřezkoumatelná rozhodnutí správních orgánů. Tím zatížil rovněž svůj rozsudek vadou nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti. K námitce nepřezkoumatelnosti totiž krajský soud pouze obecně odkázal na ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, aniž by se jakkoliv vypořádal s žalobní námitkou podpořenou poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2014, č. j. 4 Azs 62/2014 - 31. Zamítnutí žádosti o povolení či prodloužení pobytového statusu cizince na území České republiky z důvodu jejího pozdního podání vyžaduje jasné a konkrétní uvedení důvodů vedoucích k tomuto postupu. To platí podle uvedeného judikátu i v případě nemoci, která je obecně považována za důvod na vůli cizince nezávislý. Podle stěžovatele žalobou napadené rozhodnutí takto odůvodněno nebylo, a proto krajský soud pochybil, když dovodil, že netrpí vadou nepřezkoumatelnosti. Dále krajský soud konstatoval, že rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Azs 62/2014 nelze v tomto případě aplikovat s ohledem na rozdílnost situace stěžovatele a cizinky, k níž se zmíněný judikát vztahoval. Stěžovatel má nicméně za to, že závěry tohoto rozsudku bylo možné pro jejich obecnou povahu použít i na jeho případ. Proto se krajský soud i s touto žalobní námitkou nevypořádal řádným a úplným způsobem.

[14] S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozsudku Krajského soudu v Brně a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

[15] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení kasační stížnosti

pokračování

[16] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Stěžovatel v kasační stížnosti označil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s.

[17] Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. „[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.“ Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen.

[18] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. „[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“

[19] Žalovaná v odůvodnění rozhodnutí o odvolání dostatečně objasnila, proč podle jejího názoru v dané věci podání žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v zákonné lhůtě nebránily důvody nezávislé na vůli cizince ve smyslu § 47 odst. 1 věty druhé zákona o pobytu cizinců. Podle závěru odvolacího orgánu totiž sice nemoc představuje skutečnost na vůli cizince nezávislou, avšak v případě stěžovatele nebyla prokázána její závažnost, která by mu bránila v podání žádosti během řádné lhůty. Dále žalovaná zmínila možnost podat v průběhu nemoci žádost prostřednictvím zástupce, čehož stěžovatel ve stanovené lhůtě nevyužil. S ohledem na tuto argumentaci pak dospěl odvolací orgán k závěru o zákonnosti prvoinstančního rozhodnutí. Rozhodnutí žalované tak obsahovalo jasné a konkrétní důvody, proč stěžovatel nebyl podle § 47 odst. 1 věty druhé zákona o pobytu cizinců oprávněn podat žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu po uplynutí lhůty stanovené v první větě téhož ustanovení. Žalobou napadené rozhodnutí proto nelze považovat za nepřezkoumatelné a krajský soud nepochybil, když s odkazem na § 68 odst. 3 správního řádu dovodil, že takovou vadou rozhodnutí o odvolání netrpí, neboť jeho odůvodnění splňuje všechny zákonné požadavky. Uvedenou právní otázku tedy krajský soud posoudil správně, takže v tomto směru důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nebyl naplněn.

[20] S ohledem na přezkoumatelnost rozhodnutí žalované nelze v tomto směru považovat za nepřezkoumatelný rozsudek krajského soudu. V jeho odůvodnění se krajský soud zabýval všemi žalobními námitkami a ke stěžejní z nich objasnil, proč v posuzované věci nedošlo ke zhojení vady pozdě podané žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu za užití § 47 odst. 1 věty druhé zákona o pobytu cizinců. Tyto důvody spočívaly podle názoru krajského soudu v toliko ambulantní léčbě nemoci, která stěžovateli neznemožnila včasné podání žádosti, v dostatečně dlouhé zákonné lhůtě pro učinění tohoto úkonu a v možnosti takto postupovat prostřednictvím zástupce.

[21] Krajský soud však dále v odůvodnění kasační stížností napadeného rozsudku uvedl, že v daném případě není možné vycházet ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2014, č. j. 4 Azs 62/2014 - 31, neboť v něm se řešila situace, kdy žadatelka,

kteřá byla v pracovní neschopnosti, podala ve stanovené lhůtě žádost prostřednictvím zástupce, a nikoli osobně. Toto tvrzení krajského soudu však neodpovídá skutečnosti. Ve zmíněném judikátu totiž Nejvyšší správní soud při aplikaci téměř identické právní úpravy posuzoval případ žadatelky o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, která stejně jako v nyní posuzované věci podala žádost prostřednictvím zástupce až po uplynutí lhůty stanovené v § 47 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců a s odkazem na větu druhou téhož ustanovení tvrdila, že ve včasném podání žádosti jí zabránily důvody nezávislé na její vůli, které spočívaly v její dočasné pracovní neschopnosti. Jediný rozdíl mezi oběma těmito případy, který však není relevantní, spočívá v tom, že v předchozí věci byla žádost opožděně podána ještě během nemoci žadatelky. Přitom Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 6. 2014, č. j. 4 Azs 62/2014 - 31, dospěl k závěru, podle něhož nemoc cizince, respektive jeho dočasná pracovní neschopnost z důvodu nemoci, může představovat důvod nezávislý na vůli cizince, který mu brání podat žádost o prodloužení povolení k pobytu v řádné lhůtě ve smyslu § 47 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců, a opravňuje jej k podání žádosti v náhradní lhůtě ve smyslu věty druhé citovaného ustanovení. Proto rozhodnutí krajského soudu i odvolacího správního orgánu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. K uvedenému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v citovaném judikátu na základě těchto úvah:

[26] V první řadě je třeba uvést, že nemoc zapříčiňující pracovní neschopnost je skutečně třeba považovat za důvod na vůli cizince nezávislý ve smyslu § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť takováto nemoc je již natolik intenzivní, že dočasně brání nemocnému cizinci v pracovní činnosti, tj. i úkonům svou náročností odpovídající podání předmětné žádosti. Jak vyplývá z výše uvedeného, stěžovatelka byla v dočasné pracovní neschopnosti od 2. 11. 2009 do 14. 11. 2009, předmětnou žádost podala dne 9. 11. 2009, tj. v průběhu této pracovní neschopnosti prostřednictvím svého zmocněnce. Nejvyšší správní soud je však na rozdíl od žalovaného a městského soudu přesvědčen, že k závěru, že sama stěžovatelka byla schopna již v průběhu dočasné pracovní neschopnosti podat předmětnou žádost, není možné dospět pouze na základě skutečnosti, že ji podala prostřednictvím zmocněnce. Tato skutečnost, totiž podle Nejvyššího správního soudu svědčí v první řadě o tom, že její zdravotní stav skutečně nebyl natolik dobrý, aby předmětnou žádost podala sama. S přihlédnutím k těmto skutečnostem má Nejvyšší správní soud za to, že stěžovatelka v průběhu své dočasné pracovní neschopnosti nebyla s ohledem na probíhající onemocnění schopna úkonů souvisejících s podáním předmětné žádosti ani žádné takové úkony nečinila a dokázala pouze kontaktovat svého zástupce a pověřit jej podáním předmětné žádosti.

[27] Rozhodující pro správné posouzení věci tak podle Nejvyššího správního soudu je, že stěžovatelka doložila, že byla v období od 2. 11. 2009 do 14. 11. 2009 v pracovní neschopnosti, což představuje důvod nezávislý na její vůli, který ji opravňoval podat podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců žádost o prodloužení lhůty k dlouhodobému pobytu nikoli ve lhůtě stanovené ve větě první tohoto ustanovení, ale do 3 dnů po zániku tohoto důvodu. Pokud tedy předmětnou žádost podala prostřednictvím zástupce již v průběhu své pracovní neschopnosti (dne 9. 11. 2009) je třeba na tuto žádost nahlížet jako na včas podanou, neboť s ohledem na výše uvedené ustanovení zákona o pobytu cizinců by i žádost podaná 3 pracovní dny po zániku této překážky (nemoci a z ní pramenící dočasné pracovní neschopnosti stěžovatelky), tj. až do dne 19. 11. 2009 (pracovní neschopnost stěžovatelky skončila ke dni 14. 11. 2009, dne 15. 11. 2009 byla neděle, dne 17. 11. 2009 byl státní svátek) byla stále žádostí podanou včas. ...

pokračování

[29] Dále je třeba uvést, že sám předchůdce žalovaného výslovně připustil, že obecně nemoc považuje za důvod na vůli cizince nezávislý. Důvody pro jiný postup proto musí být náležitě prokázány a tento postup, tj. výjimečné neuznání dočasné pracovní neschopnosti za důvod nezávislý na vůli cizince a bránící podání žádosti v řádné lhůtě, musí být řádně odůvodněn, neboť pouze tak nedojde k narušení právní jistoty účastníků řízení a principu ochrany legitimního očekávání. Nejvyšší správní soud v této souvislosti dodává, že skutečnost, že stěžovatelka podala předmětnou žádost v době své dočasné pracovní neschopnosti prostřednictvím zástupce, hovoří spíše v její prospěch, resp. pro aplikaci ustanovení § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců věty druhé, neboť je zřejmé, že stěžovatelka se snažila podat předmětnou žádost, co nejdříve to bylo možné, přestože ji to její zdravotní stav ještě neumožňoval. Naopak, ze spisu nevyplývá nic, co by bylo možné posoudit jako doklad o případném zneužití institutu dočasné pracovní neschopnosti za účelem obejití lhůt stanovených zákonem pro podání žádosti o prodloužení povolení k pobytu.

[22] S těmito úvahami i učiněným závěrem se Nejvyšší správní soud ztotožňuje i pro účely nyní posuzované věci, která vychází z obdobných skutkových okolností, a neshledává tak žádný důvod se od nich odchýlit. Proto dospěl k závěru, že onemocnění stěžovatele představovalo důvod nezávislý na jeho vůli, který mu zabránil podat žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v řádné lhůtě podle § 47 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců a umožnil tuto žádost podat v náhradní lhůtě ve smyslu věty druhé tohoto ustanovení.

[23] Krajský soud tedy v předcházejícím řízení posoudil tuto právní otázku nesprávně, a proto v tomto ohledu byl důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. naplněn. Stěžovatel přitom v kasační stížnosti namítal též nezákonnost napadeného rozsudku krajského soudu a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Azs 62/2014, jehož závěry bylo podle něho možné použít i na jeho případ. V těchto jeho tvrzeních tak lze spatřovat žalobní námitku nezákonnosti napadeného rozsudku spočívající v nesprávném posouzení meritorní právní otázky soudem, na základě níž mohl Nejvyšší správní soud učinit závěr o důvodnosti kasační stížnosti.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 věty první před středníkem s. ř. s. zrušil. Jelikož již v žalobním řízení byly dány důvody pro zrušení rozhodnutí žalované i Ministerstva vnitra, nemohl by Krajský soud v Brně v novém žalobním řízení učinit nic jiného, než rozhodnutí o odvolání i rozhodnutí prvního stupně zrušit. Povaha věci tak umožňuje, aby Nejvyšší správní soud o žalobě sám rozhodl a podle § 110 odst. 2 písm. a), § 78 odst. 1, odst. 3 a odst. 4 s. ř. s. současně se zrušením napadeného rozsudku zrušil pro nezákonnost také rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V něm je žalovaná v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. použitého přiměřeně podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. vázána výše vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[25] Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o dané věci rozhoduje, a proto musí rozhodnout i o náhradě nákladů celého soudního řízení. O náhradě nákladů řízení

před Krajským soudem v Brně a řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že stěžovatel má vůči žalované právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil, neboť měl ve věci plný úspěch (§ 60 odst. 1 věta první za použití § 120 s. ř. s.).

[26] Důvodně vynaložené náklady žalobního řízení tvoří zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3.000 Kč, za návrh na přiznání odkladného účinku žaloby ve výši 1.000 Kč, za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč a dále odměna za zastupování advokátem. Ta byla v žalobním řízení určena podle § 11 odst. 1 písm. a), d) a j) ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a to za tři úkony právní služby po 3.100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, návrh na přiznání odkladného účinku žaloby), tedy v celkové výši 9.300 Kč. Náhrada hotových výdajů (režijní paušál) činí podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu 300 Kč za každý z uvedených tří úkonů, celkem 900 Kč. Odměna za zastupování advokátem v řízení o kasační stížnosti byla určena podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, a to za jeden úkon právní služby ve výši 3.100 Kč (vyhotovení kasační stížnosti). Náhrada hotových výdajů za tento úkon (režijní paušál) činí podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu 300 Kč. Odměnu za úkon právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení v řízení o kasační stížnosti však Nejvyšší správní soud stěžovateli nepřiznal, neboť advokát Mgr. Radim Strnad ho zastupoval již od počátku žalobního řízení a byl tak s danou věcí důkladně seznámen. Zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, proto součást nákladů tvoří rovněž tato daň ve výši 2.856 Kč, tj. 21 % z částky 13.600 Kč.

[27] Celkové důvodně vynaložené náklady stěžovatele činí 25.456 Kč. Proto Nejvyšší správní soud uložil procesně neúspěšné žalované povinnost zaplatit úspěšnému stěžovateli tuto částku na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a o žalobě, a to k rukám jeho zástupce. Ke splnění této povinnosti stanovil Nejvyšší správní soud přiměřenou lhůtu patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. července 2019

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu